

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΕΡΝΣΤ ΛΟΥΜΠΙΤΣ Ο "ΦΑΡΣΕΡ",

("Ένα διασκεδαστικό άρθερο της Γαλλίδους Δημοσιογράφου Germaine Roudot για τις άμιμητες φάρσες που ακρώνει στο Χόλλυγουντ ο μεγάλος Γερμανός σκηνοθέτης.")

Έρνστ Λούμπιτς δεν είναι μόνο ένας από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες του Χόλλυγουντ. Είναι κι ένας άμιμητος φαρσέρ! Οι φίλοι του λένε ότι είναι γεννημένος για κομικός, κι αυτός, για να τους εκδιαιρέσει, τους σκαρώνει διαρκώς ένα σωρό φάρσες.

Και πράγματι, ο Έρνστ Λούμπιτς άρχισε το στάδιο του ως κομικός ήθοποιος στο Βερολίνο και μέχρι σήμερα δεν έχει ακόμη ξεχάσει το μπάριο του, την ευθυμία του και τα κομικά τριξ του. Τις ώρες, λοιπόν, που δεν εγριφίζει στο στούντιο, διασκεδάζει στις βίλλες των φίλων του και τους μαθαίνει ένα σωρό ταξοδακτυλιωτικά κούκλας. Είναι ο πιο αγαπημένος σκηνοθέτης των εστέρες. Τους κάνει πάντα να μη καταλαβαίνουν κωμικά κούκλας, όταν εγριφίζουν μαζί του : Ξεκαρδίζονται διαρκώς από τα γέλια.

Όταν βρισκείται στο στούντιο, μαζεύονται εκεί πέρα όλοι οι εστέρες της εταιρείας του. Σέβονται όμως τις ιδιοτητίες του και γι' αυτό δεν τον ενοχλούν ποτέ στη δουλειά του. Διασκεδάζουν μονάχα με τις παρατηρήσεις του, με τους θιαμούς του, με τις χειρονομίες του και με τα κωμωδοκίματα του.

Εργάζομαι, κατά την εκτέλεση μιας μελωδίας της «Ευθύμης Χίρας», ενώ ο Λούμπιτς την άκουγε προσεχτικά, ένας μουσικός έκανε μια παραφωνία. Ο Γερμανός σκηνοθέτης τότε πήδησε σαν διαβολάκος από την καρέκλα του, ενώ το πρόσωπό του είχε πάρει μια τόσο κομική έκφραση, άπειλασία, ώστε ο Μωρίς Σεβαλιέ κι η Ζαννέτ Μάκ Ντόναλντ, οι πρωταγωνιστές του νέου αυτού φιλμ, ξεκαρδίστηκαν κωμολογικώς από τα γέλια ...

Ο Λούμπιτς δεν μπορούσε βέβαια να συγχωρήσει αυτό το φάτσο. Τι έκανε λοιπόν ; Άρχισε άμεσα να γράφει πίσω από το χειρόγραφο ενός ρόλου, ένα σωρό νότες, μια δική του σύνθεση — γιατί ξέχει πολύ καλή μουσική—κι' όταν ο μουσικός τελείωσε την εκτέλεση της μελωδίας, του έδωσε τη σύνθεσή του και του έλεγε κι' αόλητο ύφος :

—Σας παρακαλώ, έπιθυμώ ν' ακούσω αυτή τη σύνθεσή μου ! Έμπρος ! Τι περιμένετε ; ..

Ο μουσικός, τρέμοντας, άρχισε να εκτελεί τη σύνθεση του Λούμπιτς. Από τις πρώτες νότες όμως όλοι οι εστέρες που βρισκότανον στο στούντιο Ξέσπασαν σ' άρράτητα γέλια ! Ο Λούμπιτς είχε γράψει τις πιο άναρχοιματικές παραφωνίες ... Ο μουσικός, φυσικά, δεν μπορεί ακόμη να συνέλθει από την ντροπή του ! ..

Οι εστέρες του Χόλλυγουντ όμως έχουν ακόμη έναν άλλο λόγο, πιο σοβαρό, για ν' αγαπούν τον Γερμανό σκηνοθέτη. Ο Λούμπιτς τους γλιτώνει από τους ενοχλητικούς θιαμαστές τους. Πολλοί μάλιστα από αυτούς, τυφλωμένοι από το πάθος τους, άπειλούν τις μεγάλες γήσσες ότι θα τις σκοτώσουν κι' έπειτα θ' αυτοκτονήσουν.

Ένας τέτοιος ενοχλητικός θιαμαστής ήταν κι' ο Βίλλν Ντίσλερ, ο γιός ενός έκτακτομνησίου από το Κάνσας - Σίτυ. Ο νεαρός Βίλλν ήταν τρελλά ερωτευμένος με την Τζίν Χάρλοου και δεν έννοουσε, με κανένα λόγο να την άφρηση ήσυχη. Η εγρήσση με τα πλατινένια μαλλιά κατέφυγε τότε στον Γερμανό σκηνοθέτη, για να σκαρώσει το Ντίσλερ κωμικά αλληγομένητη φάρσα.

Ύστερα, λοιπόν, από δύο μέρες, στο στούντιο της «Μέτρος θά εγριφάν» μια σκηνή με άγρια θηρία : Μία πάλη μεταξύ λεονταριού και τίγρης. Ο Λούμπιτς κάλεσε τον νεαρό πολυκατομνησίου να παρακολουθήσει αυτή την τόσο ένδιαστρομνησίου σκηνή, πράγμα που εκείνος το έδεχθη κι' εγχαρίστη, αφού θά ήταν τόσο κοντά στην αγαπημένη του Τζίν Χάρλοου. Την ώρα όμως του εγριφισματος, ενώ τα θηρία πάλευαν μέσα στο σιδερένιο κλουβί, η Τζίν Χάρλοου εγριφισε με άπαιθεια το γάντι

της άνάμια στα θηρία κι' ελετε στο νεαρό ερωτευμένο :

—Μίστερ Ντίσλερ, μου δίνετε, παρακαλώ, το γάντι μου...

Εκείνος, τρομοκρατημένος από τις φωνές και τα ούρλιασμα των θηρίων, κίτρινος, άρχισε να τρέμει και θέλησε να δικαιολογήθι :

—Μις Χάρλοου, της έλετε, δεν θέλετε να σας χάρισω καλύτερα ένα πολιτελές αυτοκίνητο ; ...

Μά δεν πρόφτασε να συνεχίσει. Ένας μικρός υπάλληλος του στούντιο γλίστρησε στο κλουβί των θηρίων, πήρε το γάντι και το έδωσε στον ομοφο εστέρα.

Όλοι τότε άρχισαν να γελούν με την καρδιά τους, γιατί είχαν καταλάβει την ύπεροχη φάρσα, που είχε σκαρώσει ο Λούμπιτς για να γλιτώσει τον νεαρό πολυκατομνησίου. Τα θηρία, όπως καταλαβαίνετε, ήταν γινασμένα κι' επιάσαν κι' αυτά, όπως ο ήθοποιός, τον ρόλο τους... Ένωσάται ότι ο Βίλλν Ντίσλερ, από κείνη τη μέρα, όχι μόνο δεν ένόλησε πια την Χάρλοου, αλλά κι' εγρημισήθη μιστριωδώς από το Χόλλυγουντ ! ...

Μά κι' η Ζαννέτ Μάκ Ντόναλντ αναγκάστηκε κάποτε να ζητήσει τη βοήθεια του Γερμανού σκηνοθέτη. Είναι γνωστό ότι η όμορφη βεντέτα δεν έχει βίλλα. Κρατάει πάντα ένα δώλοχο διαμέρισμα σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο του Χόλλυγουντ. Κάθε πρωί, λοιπόν, μαζί με την αλληλομνησίου της, ελάμβανε κι' έναν κατάμνησο φακέλλο, που ξεκούριζε από όλους τους άλλους. Ήταν ένα περιεργό ερωτικό γράμμα, το ίδιο πάντα, που έγραφε στερεότυπα : «Σας αγαπώ. Η φωτογραφία σας είναι τόσο μικρές, που δεν μπορούν να με παρηγορήσουν. Γίνετε γυναικά μου. Τσάρλυ Βούντ».

Ο Τσάρλυ Βούντ ήταν ένας ήμπος της Νέας Ύορκης, που είχε εφορη για δουλειές του στο Χόλλυγουντ. Ένα βράδυ, λοιπόν, σέ μια φιλικόμνησίου γιοστή, γνώρισε την Μάκ Ντόναλντ κι' από τότε έμινε στην πόλη του κινηματογράφου, εγριφώντας τα πάντα και τυφλωμένος από το σιροβό ερωτά του.

Αυτή, όστόσο, η καθημερνή εγριολόγησή του, η τόσο...πένθημ, ενώ στην άρχή είχε διασκεδάσει κάπως την Μάκ Ντόναλντ, άρχισε έλο να την περιόχθι στα νεύρα και να την κάνει να χάνη το κέφι της. Κατέφυγε λοιπόν κι' αυτή στον Γερμανό σκηνοθέτη και του ζήτησε τη συμβοή του... Ύστερα από λίγες μέρες, ο άημος Τσάρλυ ελεε να σταματή την πόρτα του το πολιτελές αυτοκίνητο της Μάκ Ντόναλντ και να βρηνάει από μέσα ένας μικρός εγριοςμς του ξενοδοχείου, ο όποιος του έδωσε ένα μεγάλο μαύρο φακέλλο. Ο Τσάρλυ τον άνοιξε περιεργός κι' ελεε από μέσα έναν άλλο φακέλλο, επίσης μαύρο, τον άνοιξε κι' αυτόν, μά και πάλι ελεε ότι ύπηρχε κι' ένας άλλος φακέλλος... Κι' αυτή η δουλειά συνεχίστηκε μέχρι που έσπασε πένθημα φακέλλους. Στην τελευταία ύπηρχαν γραμμένα τα έξης :

«Αγαπητέ μίστερ Τσάρλυ Βούντ. Σας επιστρέφω τους μαύρους φακέλλους σας. Ζαννέτ Μάκ Ντόναλντ».

Ο δυστημιόμνησίου έμπος από κείνη τη στιγμή έχασε το μυλό του κι' έκανε να συνέλθει ένα δώλοχο μνημα. Ελεε τρελλαθθί από την εγριμνησίου συγριμνησίου του. Ελεε νομίζει ο δόστηχος στην άρχή ότι η εγριμνησίου γήσσα τον προσκαλούσε κοντά της.

Κι' έτσι, η Μάκ Ντόναλντ, χωρίς στον Γερμανό σκηνοθέτη, πήρσσε με το ίδιο νόμισμα τον ενοχλητικό θιαμαστή της, και μάλιστα με τρόπο πολύ κνηματογραφικό ! ..

Ο Έρνστ Λούμπιτς, όταν είναι σοβαρός, είναι υπεροβολικά σοβαρός. Ένώ διασκεδάζει όλο τον κόσμο με τις φάρσες του, δεν μπορεί να γελήσει με τίποτα.

Ο Έρνστ Λούμπιτς είναι επίσης ένας από τους καλύτερους φίλους της Γκερτας Γκάρμπο. Ο εστέρας των εστέρων, μάλιστα, παρακολούθησε τελευταία το εγριμνησίου μεμνησίου σκηνών της «Ευθύμης Χίρας»,

Η Νόρμα Σπέρ, ο Έριμπερτ Μαρσάλ, ο Μωρίς Σεβαλιέ, ο Έρνστ Λούμπιτς και η Μόρην Ό'Σούλθαν

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΠΡΙΓΚΗΠΩΝ

Ο ΡΩΜΑΝΤΙΣΟΣ ΓΑΜΟΣ ΕΝΟΣ ΑΡΧΙΔΟΥΚΟΣ

"Ένας ένδοξος και λακεφίλης πρίγκηψ. Ή βαρβική χειροθεύελλα στέ βουνέ. "Όπου δέν βρισκεται άμαξές. Ή χαριτωμένη κέρη του σταδμαρχου. Πώς φερρεσ άνδρικά κ' έγινε άμαξές. Τό ταξείδι μέσα στην νύχτα. "Όπου ε' άρχιδούξ καταλαβαίνει τό φύλο του άμαξή. Μία ίππετική χειρονομία. "Ο κυρ-Γιάννης και ή κυρ-Γιάνναινα, κτλ.

ΟΝ περασμένο αιώνα, ένας άν' τους πιο επίκαιρους άντιπαύους του Μεγάλου Ναπολέοντος ήταν ο νεαρός, μά μεγαλοφυής στρατάρχης, αρχιδούξ Ίωάννης της Αυστρίας.

Άρχιστρατήγος των Αυστριακών στρατευμάτων, πέμπτος άδελφός του αυτοκρατορικού της Αυστρίας Φραγκίσκου, είχε γίνει ένας από τους δημοφιλεστέρους βασιλοπάδας της Εύρώπης. Οι πολικοί θρίαμβοί του, ή νίκη του στο Τρολό κ' ή άωσις του φρουρίου Ούνεγκ — άρχη της άπελευθερώσεως της Γερμανίας από τον Γαλλικό ζυγό — τον είχαν καταστήσει πραγματικό είδωλο όλων των Γερμανικών εθνικοτήτων της Εύρώπης.

Έκείνο άνω, τό άπότο περισσότερο άν' όλα, κολλάκεσε τη ρομαντική φαντασία του απλότου λαού και κατέστησε τον δοκμα άντιειμένο άληθινής λατρίας, ήταν ο δημοκρατικός του γάμος. Άποτέλεσμα άπροσδοκώτων ειδύλλιου ο γάμος αυτός, συντελέσθη υπό τις έξής περιεχές συνθήκες.

Μετά τό τέλος των Ναπολεόντειων πολέμων, ο αρχιδούξ Ίωάννης διορίστηκε πρόεδρος του Άνωταίου Πολιτικού Συμβουλίου της αυτοκρατορίας. "Όστόσο, ειλικρινής χαρκατήρ, στρατιωτικά λίτος, απλόστατος και δημοκρατικός στους τρόπους, σγανύονταν την Αύλη. Προτιμοίς να βροίγη άναχωρείσι στις έπαρχίες, όπου σιναναστρεφόνταν τον απλότο κ' άνιστερόδουλο λαό, παρά ή άκούη στη Βιέννη της δουλοπαλιείας του Μέττερνιχ και τό εκουσιαστικό τό των αλλικών και της άριστοκρατίας.

Κάποιο χειμωνιάτικο βράδι, ο αρχιδούξ Ίωάννης, κινηγώντας στα βουνά της Στιρίας, κατέληψη από μια ξαβνική χειροθεύελλα. Μόνος, με τον ίπποσότη του, σταιμαίτησαν μία ταχυδρομική άμαξα κ' είχαν στον άμαξηλάτη να τους οδηγεί στην πλησιέστερα πόλη. Στη μέση του δρόμου άνω, κορυσασμένα τά άλωγα καθώς ήταν από την άλοίμηση προηγουμένη οδοστορία τους, είχαν αποκομί, κ' ο άμαξηλάτης άναγκάστηκε να σταιμαίτη στον πρώτο ταχυδρομικό σταθμό, που βρέθηκε μπροστά του.

Έπει ήπυχαν δυό άλωγα. Έτομα για την άλλαγή, αλλά ο άμαξηλάτης ήταν κ' αυτός μοσπεθαίμως από τό κρού κ' από τον πόλο. Την άδυναμία του να συνεχίση τό ταξείδι την ένωστηρήθηκε στο γέρο και μοσπαράλιτο σταθιαόρχη, πληροφροφώντας τον σσγχρόνος έπιστατήρι κ' για την ίσηλή ιδιότητα του ενός από τους δυό ταξείδιώτες.

"Ο γερο - σταθιαόρχης, έντρομος, άρχισε να βημαίτη στο δωμάτιο και να μουρηοφεί με ή-πελπίαι :

—Τι να κάνω ; Οι ήπυρέτες μου λείπουν όλοι, γιατί κ' αυτή την καταραμένη φέλλα παροσιάσθηκε μεγάλη ζήτησις στα άλωγα... Κάποτε, που κρατούσαν τά κότσια μου, ήμουν ένας περίφημος άμαξάς... Μά τώρα πώς θα τά βγάλω πέρα, ισοσπασίμως, καθώς είμαι ; ...

—Μα τι, τον δέκομε τότε μια δροσφή φωνή κοπέλλας. Μή στενοχωριόσαι... Ένας τέτοιος έπίσημος έπαίδης δέν μπορεί βέβαια να περικήν... Μά έννοια σου... Έξοι καλά τό δρόμο, τά άλωγά μας με γνωρίζουν, και θα οδηγώσ άσφαλώς την άμαξα ως τον πλησιέστερο στέφιό ! ...

"Ο γέρο - σταθιαόρχης κίτταξε φοβικαμένα την άμορφη και θαρραύεα κόρη του και τραίλισε με έπληξή :

πράγμα που προσέκνησε κατάλληξη στο Χόλλυγουντ, γιατί ή Γάριμπο έχει την ιδιότητα να μη παρακολούθη ποτέ στο σπινότιο τά άλλα φίλα. Ή Γκρέτα, λοιπόν, για πρώτη φορά, από τον καιρό που ήθε άπό τη Σουηδία, παρακολούθησε τό εγγρασιμας ενός φίλου, στο άποιο δέν πρωταγωνιστούσε. Ντιμένη κ' ένα άλλο φέρομα σφύρα και προσόντας μαφια γαυλά, ή μεγάλη γήσσια παρουσιάσθηκε ξαβνικά στο επαλάτω, όπου ο "Έρνστ Λούκιλις εγχιόξε την κ' Εβέλινη Χίρσο. Ή Γάριμπο σέχτησε λίγο μαζί του, έσφιξε τό χέρι της Ζαννέ Μάε Ντόναλντ και τό Σεβαλιε, παρακολούθησε λίγη ώρα μερικές σσνήγες του φίλου κ' έπειτα έφυγε άδόδομα, όπως είχε έθωβη.

Αλλά, όπως καταλαβαίνετε, ήταν ή μεγαλύτερη τιμή, αλλά και οελάμια για τον Γερμανό σπινθηρέτη, γιατί την άλλη μέρα όλες ή "Άμερικανικές ήφημερίδες σχολίασαν άπό τό κημητογραφικό γεγονός... "Ο "Έρνστ Λούκιλις, λοιπόν, άκότως είχε ο μόνος από τους σπινθηρέτες, που έχει στο Χόλλυγουντ τις περισσότερες σσιμαθείες.

—Εσύ ; ... Μόνη, μά άμορφη και νέα κοπέλλα, σ' αυτά τά βουνά και σ' αυτές τις έρημίες ; ...

—Μά κινδυνεύει ποτέ κινένας, πατέρα, όταν συντροφικείται από την ίπποτική "Υψηλότητά του ; ... Κι' άν ντυθώ, επτέλους, άνδρικά ; ...

Δέν βρήκε καιρό ο Έκθαμβος πατέρας να σχολιάση τά λόγια αυτά της κόρης του. Γιατί ή νέα είχε τρέξει κώλας στον κούτωνα της κ' άλλαξε βιαστικά ένδομασία, ένω ο αρχιδούξ άντιστοιούσε μέσα στην άμαξή του... Σε λίγα λεπτά της ώρας, ένας οσαύδος και κορυός άμαξηλάτης σκαφάωσε στη θέσι του. "Αρταξε τά χιλιάρια στα έπισημα γέφυρα του, κρατάλις σταθερά τό μαστίριο κ' ή άμαξή άρχισε να τρέξη στον σσπεινέτο δρόμο με ζυλιτή ταχύτητα.

"Αναπότος ο αρχιδούξ, άρχισε να φρειάξη, ειχαριστημένος για την ένδοξη έξέλιξη της καταστάσεως. Σιγά-σιγά άνω ή λεπτή φωνή του καιρό άμαξηλάτου — καθώς έμνημονο τά άλωγα — κίχησε την προσηγή του. Κι' έτσι, με κάποια περιφροια τώρα, άρχισε να έξεταιίτη στο ήθος των φαναριών της λυγρής έκείνη σιλαίτη, την τόσο λεπτή και κομική καθώς ήταν σσιχτοκίαιμένη στην κωνή στολή του άμαξηλάτου !

Στά τελευταία, δέν κρατήθηκε, γιατί ή ίσηγής του μεγάλων διακοξ. Σταιμαίτησε την άμαξή, κατέβηκε κίτα, και βγάλλοντας ένα φανάρι από τη θέσι του, τό πληρώσε στο προσωπά του άμαξηλάτου.

—Καλά τό κατάλαβα ! μουρηοφίσις, κωμωφόνοντας τη δροσφή και σινη έκείνη μορφή. Είσαι κοπέλλα, άσφαλώς ! ...

—Ή αυτοκρατορική "Υψηλότης σας να με σσχωρή ! κούφισε σσγχισημένη ή νέα. Δέν ήταν κινένας πρόχρηξός να οδηγίση τό άμαξή, όταν φτάσατε στο σταθμό, και βέβαια ή "Υψηλότης σας δέν είχε σσσηθισμένη να περιμένη ! ...

"Ο αρχιδούξ γοητεύθηκε. "Αγνος άλοίμιαγο τον ίπποσότη του στο βάθος της άμαξής κ' άνήγγιωντας την πυκνοιά, σκαφάωσε πλάγι στον χαριτόβοτο άμαξηλάτη του. Στο δρόμο μήησαν για ένα σσφο πράγματα, ήταν διάφορα άστία και γελούσαν με τό παρικόμο, σαν δυό παδάκια. Κι' ο έκλεκτος πρίγκηψ, σσνηφισμένος στην έπιτηδησι και στη δουλοκρέτα των έπίσημων κίλων, χαίροταν τά άφελή φροσάτια της άνεπιτήδετης και πνευματώδους, ώστόσο, κόρης του λαού.

"Όπως και στα πεδία των μαζών, έτσι και στον ίπποσότη του βίβ, ήταν γοργός και τολμηρός στις άφροσις του. Ένα ρομαντικό σσφίδιο, που ώφικιες έντομαίτηξ στο μυαλό του, έκανε τά πλατιά του στήθη ή φροσάσιων άπό ένδομασιό. Κι' έτσι, μόλις βρισκόταν στον πλησιέστερο σταθμό, ο αρχιδούξ, μπροστά σε όλους όσοι έτρεξαν να τον ήποδοχίσουν και να τον έξητηρηόσουν, τραίβηξε κοντά τον την ένδοξη κοπέλλα. Τό χέρι του άπλώθηκε στη λεγική της μέση, την έσφιξε με σσγχή και τά χείλη του φρέφισαν με σσοβή, έκσίμη σσιχίτη :

—Γιά χάρη μου γίνεσ άνδρας... "Οφείλω να σε ζυανώσω γινάικα, και μάλιστα γυναικία μου ! ...

Έπειτα, την φίλησε στο μέτωπο και της πέρισε στο δάχτυλο ένα πολύτιμο διαμάντι του.

Κατάληκτος έβαναν όλοι σε λίγες ήμέρες στη Βιέννη, μόλις μαφίτησε ή άλλωστη άφρη, που ίπταόσε στον αυτοσάτορα ο ένδοξος και δημοφίλης βασιλοπάδας. "Ο κρατικός Κασσοβαλοξής της Αυστρίας και της Ογγριας Φραγκίσκος, νόμισε στην άρχη για παράφρονα τον νεότερο κ' άγαπημένο άδελφό του. "Όταν άνωσ τον φωναξέ σε ίδιαιτησ άφροσι κ' άνωσε από τά χείλη του την άνεκκλητη άπόφασή του, άναγκάστηκε να δώσει τη σσχητική άδειά του για τον γάμο ! ...

Δέν μπορούσε άνωσ να παντρητή έτσι μά αυτοκρατορική "Υψηλότης, ένας αρχιδούξ, την κόρη ενός άπόου κ' άσπίου άμαξηλάτου.

Τι αυτό ο αυτοκρατορικός Φραγκίσκος άναγκάστηκε, πριν ήποδοχίσει τό διάταγμα της άδειας των γάμων, να ήποδοχίση πρώτα ένα άλλο. Και είπαρινα με τό άλλο αυτό διάταγμα, ή ταπεινή μά έντιχησ κρηστή λίγρη τίτλο ενγενείας κ' άναγοσιόθηκε βαρώνη Βρόντοφ ! ...

Ο γάμος έγιναν μεγαλοσπρεξέ και τό έντιχησμένο ζευγάρι των έμωστών ήταν ήποδοχισμένο στις βασιλικές Αίולές της Εύρώπης, για την άμοθαία πίστι κ' άφροσιό του. Ένωσισα έτι όσο ο λαός τους λάτρευε, τόσο ή διεφροημένη και ματαιόδοξη άριστοκρατία της Βιέννης, κατά την έποχή έκείνη, τους χλεύαζε και τους περιφρονούσε κρητά. "Ακόμη δέν σσφόνταντα παλιές χυλοκοφίες στην Αυστρία, ή όποιες, σσιποφόνοντας τό ίσημό ζευγάρι για τό εδύλλιο τους, τό παριστόνουν κτινένο με λαϊκές ένδομασιές, γερουσιόποτο, και με την έξής έπιγραφή : "Ο κερ - Γιάννης κ' ή κερ - Γιάνναινα ! ...

"Η σέζυγος του αρχιδούκους Ίωάννου